FUNDAȚIA CULTURALĂ

BUNA VESTIRE

Nr. 2 - APRILIE 1996

BULETIN INFORMATIV

HRISTOS A ÎNVIAT!

Așa va învia și dreptatea Neamului Românesc, dar pentru aceasta va trebui să urce Golgota în genunchi cei mai buni fii ai Neamului Românesc. Legionari, fiți voi fiii aceștia.

(1937, Corneliu Z. Codreanu.
A circulat oral în închisoarea Aiud).

HRISTOS A ÎNVIAT! Lumea creștină de aproape 2000 de ani răspunde: **ADEVĂRAT A ÎNVIAT!**

Cine și pentru ce au răstignit pe Iisus, probând moartea cu suliță cu care au împuns coasta Lui, din care a ieșit sânge și apă? Acei care au dispus așezarea trupului în mormânt, pe care l-au pecetluit și l-au asigurat cu pază ostășească.

Cărturarii și fariseii, aceia cari L-au urmărit și-L urmăresc și astăzi pentru propovăduirea împărăției cerurilor, a iubirii și a dreptății, care nu satisfac dorințele lor, de instaurare a împărăției satanei-pământească, fără Dumnezeu - cu satana domn al urei, teroarei, vicleniei, minciunii si crimei.

Cei ce l-au urât și răstignit pe Iisus cu viclenie, s-au aliat cu reprezentanții administrației romane, amenințându-i că dacă vor acorda grație lui Iisus, de sărbatoarea Paștilor evreiești, sunt dușmani ai imperiului. Ei au preferat grațierea crimei lui Varava și osânduirea binefăcătorului, vindecătorului și învățătorului Mântuitor al lumii. Fiii satanei, urmașii lui Cain și Iuda, după consumarea dramei de pr cruce și sigilarea și străjuirea mormântului, triumfând au strigat: "Am terminat pentru totdeauna cu amăgitorul" dar a treia zi mormântul s-a deschis, cei ce L-au străjuit și femeile mironosițe au strigat: HRISTOS A ÎNVIAT!

Cei ce L-au răstignit au fost învinși. Iisus nu a fost și nu este mit, Iisus n-a fost într-o moarte aparentă, învierea Lui n-a fost o halucinație, învierea lui iisus este reală și este garanția învierii tuturor morților la sfârșitul acestei lumi cu trupurile lor nesupuse legilor materiei. Măreața zi a Învierii Domnului, este a bucuriei omului, a întregului neam omenesc, moartea urmare a păcatului, nu mai este înfricoșătoare. Fericit este omul și toate generațiile unui neam care cred în Învierea Domnului și a morților.

Jertfele credincioșilor mărturisitori ai acestui crez, sunt semințe de noi creștini, care vor rodi când Dumnezeu va orândui prin planul său divin.

Minunate sunt cântările Bisericii noastre creștine românești, la Înviere, pline de adevăr, speranțe și bucurii. Ziua Învierii! Și să ne luminăm cu prăznuirea și unul pe altul să ne îmbrățișăm, să zicem: fraților! și celor ce ne urmăresc pe noi; să iertăm toate pentru Înviere și așa să strigăm: HRISTOS A ÎNVIAT din morți, cu moarte pe moarte călcând, și celor din morminte viața dăruindu-le. Troparul acesta se încoronează cu stihirile Paștilor, care ne transmit efectele minunii. "Învie Dumnezeu, risipindu-se vrăjmașii Lui, și fugind de la fața Lui, cei ce-L urăsc pe Dânsul ..... Drepții se veselesc, căci ziua aceasta a Învierii a făcut-o Domnul să ne bucurăm și să ne veselim în ea".

Pr. Gheorghe BOGDAN

POST FESTUM

Atât de mult în nemiloasa
Și lunga clocotire am fiert,
Că nu credeam să iert pucioasa
Pe care azi zâmbind ți-o iert.

Azi viața-mi flacără grozavă
O port medalion la gât,
Și-s mândru că-n pojar și lavă
Putui să clocotesc atât.

Eu însumi nu pricep cum lutul
Orbit de smoală și prăpăd
Acuma vede nevăzutul
Cu ochii care nu mai văd.

Și dacă azi zâmbind iert toate
E, că din cruntele fierturi
Eu n-am ieșit târâș pe coate
Ci fulgerând din noi armuri.

(poezie inedită, a circulat oral
în închisoarea Aiud)

Radu GYR

NU CER PREA MULT

Nu cer prea mult. Dar nu știu cine
mi-a pus în piept albine stranii,
să-mi scoată mir din mărăcine,
din bălarii împărtășanii.

Minunea mea se-ntâmplă, vie,
din mofturi mici și biete fleacuri
un colț de-al meu e-o-mpărăție
o zi de a mea răsfrânge veacuri.

De nu strâng mările în brațe,
prin câte o baltă tot deretec
și ghiara mea tot stă să-nhațe
din orice taină câte un petec

Și dacă-ncălecat pe o rază,
ea nu mă urcă-n cer, încalte
de o schioapă-n aer tot cutează
peste cotețe să mă salte.

Radu GYR

A CREDE NELIMITAT

În revista "Puncte Cardinale" pag. 16 din Aprilie '96 e relatată o dispută între d-l Răzvan Codrescu şi un domn de la Timişoara pe o temă legionară. Tema ar necesita spaţiu mult mai mare pentru a fi dezbătută în toată plenitudinea, de aceea mă voi restrânge doar la sintagma enunţată în titlu. Din capul locului trebuie să afirm că ar fi fost mai corect din partea d-lui Codrescu dacă i-ar fi dat şi numele domnului de la Timişoara, mai ales că punctele de vedere pe care le exprimă el nu-l desonorează câtuşi de puţin.

Ca unul care am trudit 63 de ani pe ogorul legionar, socot că aş putea să prezint un punct de vedere asupra sintagmei "a crede nelimitat" chiar dacă mă paşte riscul de a primi de la d-l Codrescu calificativul de "senil", sau ca făcând parte din lumea osificată legionară. Ce spune domnul de la Timişoara:

"În Mişcarea Legionară vin şi rămân cei ce "cred nelimitat". În momentul în care nu mai crezi sau ai obosit, te dai la o parte." Ce spune d-l Răzvan Codrescu:

"Decretul (?) se susţine pe neînţelegerea (sau răstălmăcirea) cuvintelor lui Codreanu, care înţelegea prin "credinţa nelimitată" nu o adeziune politică ci credinţa creştină în Dumnezeu." Sintagma "a crede nelimitat" apare în **ordinul de zi nr. 1** care e următorul:

"Astăzi, Vineri, 24 iunie 1927 (Sf. Ioan Botezătorul) ora zece seara, se înfiinţează: Legiunea Arhanghelului Mihail, sub conducerea mea. Să vină în aceste rânduri cel ce crede nelimitat. Să rămână în afară cel ce are îndoieli. Fixez şef al garzii de la Icoana pe Radu Mironovici.

Corneliu Z. Codreanu

Să analizăm acum "a crede nelimitat". În primul rând trebuie să ştim că acei ce au participat la această şedinţă de înfiinţare a Legiunii, care a durat un minut, erau grupul Văcăreştenilor adică: C. Codreanu, I. Moţa, I. Gârneaţă, C. Georgescu, T. Popescu, R. Mironovici. Ei se cunoşteau din luptele politice de cel puţin 5 ani şi din închisoarea Văcăreşti, unde erau înfrăţiţi în rugăciune sub icoana Arhanghelului Mihail. Lupta lor până la acea şedinţă de înfiinţare a Legiunii fusese ancorată în spiritualitatea creştină, aşa că acest "***crede nelimitat***" nu s-ar referi la sensul teologic al verbului, ci mai curând la cel de a avea încredere în rostul unei acţiuni, de a avea încredere în competenţa unei persoane de a conduce o acţiune, adică se referea chiar la adeziunea politică pe care o neagă d-l Codrescu. (A se consulta Dicţionarul Limbii Române referitor la sensurile cuvântului a crede).

Pe de altă parte nici domnul de la Timişoara nu are întru totul dreptate. Nu sunt de acord că în Mişcarea Legionară sunt numai cei ce cred nelimitat. Dacă mă refer la mine, şi ca mine foarte mulţi, am intrat în Legiune la o vârstă la care nu eram chiar lămurit nici cu credinţa în Dumnezeu. Intrarea deci nu a fost rezultatul unei credinţe nelimitate. Veţi zice: atunci cum e cu ordinul de zi nr. 1? Iată ce cred eu în legătură cu acest ordin. Căpitanul, la darea acestui ordin, se angaja pe un drum nou, la o acţiune pe care nici el nu o întrezărea cum se va desfăşura. El avea de tăiat un drum nou în stâncă, cu multe dificultăţi şi pentru aceea nu a apelat la filozofi, la savanţi, la raţionalişti care să despice firul de păr în patru. Nu a apelat nici la jurnalişti capabili să scrie câte două articole la zi, spre a-i face propagandă. A apelat însă la acest număr restrâns de condiţia de a crede nelimitat. Cu ei a răzbit în zece ani să se afirme ca a treia forţă politică în România, fără a avea aşa zisa dreaptă românească contemporană, favorabilă, ci dimpotrivă, ostilă. În viaţa mea de legionar, nu mi s-a pus vreodată condiţia de a crede nelimitat şi nici nu am văzut-o afirmată în literatura legionară ca o condiţie "sine qua non" în afară de ordinul de zi nr. 1. Căpitanul a avut nevoie atunci de oameni de faptă şi pe aceştia îi găsea sigur în cei "ce cred nelimitat", căci şi Sf. Apostol Iacob spune: "credinţa fără fapte moartă este".

Credinţa e o virtute, pe ale cărei trepte se urcă fiecare după puterile lui. Oameni care cred nelimitat a avut şi poate că mai are Legiunea. Ei au constituit elita de aur a Mişcării şi au primit jertfa şi botezul morţii cu seninătatea strămoşilor noştri Traci. Astăzi, noi bătrâni, slăbănogi, osificaţi ne constituim în flacăra de veghe de la care s-ar aprinde flacăra celor ce ar duce mai departe crezul legionar. Sunt de acord cu domnul de la Timişoara, că Mişcarea Legionară nu este de dreapta sau din dreapta. Această tendinţă de a ne plasa la dreapta, ba uneori chiar la stânga, se datorează unui schematism ieftin, pe care îl practică cei din afara Mişcării, de multe ori ostili.

D-l Răzvan Codrescu ne vorbeşte de noua dreaptă românească. L-am ruga să ne precizeze ce este această nouă dreaptă românească? E un partid, o grupare culturală, ce statut, ce program, ce doctrină are?

Fără aceste precizări, această nouă dreaptă românească nu e decât o ficţiune şi vorbe fără acoperire.

Gh. BRAHONSCHI

Extrase din broşura

"ÎN FAŢĂ CU ADEVĂRUL"

de V. Iasinschi - 1957

❑ Corneliu Codreanu a plecat de la credinţa în Dumnezeu, luată în derâdere la timpul respectiv.

❑ Forţa ce voia să o deştepte şi să o organizeze era de ordin spiritual, "subordonarea materiei spiritului, pentru a birui puterile satanice coalizate în scopul de a ne nimici".

❑ Mişcarea studenţească din 1922, n-a fost o mişcarea de revendicări materiale. Ea se ridica dincolo de nevoile unei generaţii, împletindu-se cu liniile mari ale neamului.

❑ Corneliu Codreanu a respins revoluţia şi dictatura de orice fel şi s-a ridicat împotriva celor care voiau să schimbe prin violenţă viaţa neamului nostru.

❑ Mişcarea Legionară nu este la dreapta, precum în mod tendenţios a fost socotită din afară sau greşit văzută şi exprimată de către unii din rândurile noastre - aceasta din cauză că noi ne socotim, precum şi suntem,, antipodul comunismului -nici la stânga, unde le place unora să ne aşeze, aplicând teoria extremelor, ca să ne scoată o altă nuanţă de comunişti, ci la mijloc, pe linia tradiţiei neamului, între comunismul devasator şi oligarhia acaparatoare.

❑ Existenţa Mişcării Legionare nu este în funcţie şi nu depinde de anumite evenimente de adversitatea factorului politic, de arbitrariul celor puternici; ea nu trăieşte nici măcar în funcţie de cei care se numesc legionari sau nu se numesc şi totuşi sunt. Adevărul despre ea este în jertfa miilor de morţi legionari şi în doctrina mişcării legionare scrisă de elita tinerimei române care a fost martirizată şi care rămâne chezăşia noastră morală pentru cei de azi şi cei de mâine.

❑ Nu avem pretenţia unui monopol întru ale naţionalismului, nu ne asumăm numai pentru noi patriotismul, nu spunem că singurii am fost chemaţi să ne dezrobim pământul străbun, ci suntem să ajutăm, fără să stingherim pe cineva care participă dezinteresat, la marea acţiune de renaştere a neamului. În lupta dintre cele două lumi, Mişcarea Legionară este de partea crucii şi a Civilizaţiei creştine.

❑ Din partea Legiunii nu se cere disciplina în sens de cazarmă. Disciplina este o profundă trăire spirituală la care ne obligă bunul simţ şi educaţia elementară. Legionarul este disciplinat prin conştiinţa şi voinţa lui proprie, ca orice om liber în viaţa socială şi nu din ordin.

❑ În continuare se reproduce pasajul în care Corneliu Codreanu tratează următoarele: "Toată istoria socială a omenirii e plină de lupte, având la bază cele două mari principii, care caută să-şi facă loc, unul în paguba celuilalt: principiul autorităţii şi principiul libertăţii. Autoritatea a căutat să se extindă în dauna libertăţii, iar aceasta la rândul său, a căutat să limiteze cât mai mult puterea autorităţii. Acestea două faţă în faţă nu pot însemna decât conflict. A orienta o mişcare după unul sau celălalt din aceste două principii, înseamnă a continua linia istorică de tulburări şi războire socială. Însemnează a continua de pe o parte linia de tiranie, împilări şi nedreptate, iar de pe alta linia de răzvrătire sângeroasă şi permanent conflict. Mişcarea Legionară nu se întemeiază exclusiv nici pe principiul autorităţii şi nici pe acela al libertăţii. Ea îşi are temeliile înfipte în principiul dragostei. În el îşi au rădăcinile atât autoritatea cât şi libertatea. Dragostea nu poate aduce nici tiranie, nici nedreptate, nici împilare, nici răzvrătire sângeroasă, nici războire socială. Dragostea aplicată însemnează pace în suflete, în societate şi î n lume. Dragostea este cheia păcii pe care Mântuitorul a aruncat-o tuturor neamurilor din lume. Numai dragostea ne poate da linişte şi pace. Toate îşi au rădăcina în dragoste. - Ştim că libertatea este atributul conştiinţei umane; înţelegem să o respectăm faţă de toată lumea. Am refuzat să ni se răpească nouă pentru singurul motiv că o apărăm. Am protestat şi vom respinge totdeauna legile speciale contra libertăţilor, instituirea cenzurii şi oprirea dreptului de libera manifestare a omului.

❑ Nu ne vom rătăci, nici la dreapta nici la stânga şi vom stărui pe linia gândită de Eminescu care ne-a scris: "Meşteşugul adevăratei politice, este a împreuna exigenţele neapărate ale Statului cu exigenţele (cerinţele) libertăţii individuale, a nu permite ca asociaţii de indivizi răpitori să facă din Stat o unealtă a lor, şi a nu lăsa pe de altă parte ca Statul impersonal să lege cu totul mâinile individului."

FACTORUL SIONIST

Din literatura străină

Shakespeare şi o lege a echităţii. (rezumat)

Ivor Benson îl prezintă pe Shakespeare în opera sa "Negustătorul din Veneţia", ca un profund cunoscător al conflictului sufletesc dintre comunitatea evreiască şi cea creştină. Shakespeare prinzând notele esenţiale şi permanente ale acestui conflict face ca opera sa să fie mereu actuală.

Opera e scrisă cam în 1598 şi relevă două lucruri din partea evreilor: setea nemăsurată de bani şi instituţia cămătărească prin care au ajuns la a fi o forţă invincibilă.

Acţiunea în linii mari a piesei lui Shakespeare se desfăşoară astfel: Antonio mare negustător şi Shylok mare bancher evreu parvenit prin cămătărie trăiesc în Veneţia. Shylok îl urăşte pe Antonio care ajutând în spiritul moral creştin pe mulţi din coreligionarii săi, deranjează de multe ori afacerile sale cămătăreşti. Basanio, în dorinţa de a fi unul dintre pretendenţii care o cer în căsătorie pe Portia, o fată bogată şi cu noblete în caracter, care trăieşte în Belmont, îl roagă pe prietenul său Antonio să-l garanteze pentru un împrumut de 3000 ducaţi de la Shylok pe trei luni. Antonio se oferă cu toată largheţea pentru garantarea acestui împrumut. Evreul Shylok pune însă condiţia, că dacă nu-i vor fi restituiţi banii la termenul convenit, el are dreptul de a tăia de oriunde un funt de carne vie din trupul lui Antonio, angajament pe care Anzonio îl acceptă, având certitudinea că corăbiile sale plecate pe mare îi vor aduce în venitul său o sumă mult superioară celei de 3000 ducaţi.

Pentru mâna Portirei se prezintă ca petitori: Prinţul Marocului, Prinţul de Aragon şi nobilul venetian Basanio. Portia se încredinţează destinului punând răspunsuri în trei lăcriţe diferite, prima e de aur, a doua de argint şi a treia de plumb. Răspunsul afirmativ este pus în lăcriţa de plumb iar în cea de aur şi cea de argint sunt refuzuri pline de sarcasm. Prinţii se pronunţă pentru aur şi argint, iar când descuie lăcriţele îşi găsesc refuzurile meritate.

Basario ştiindu-se cu posibilităţi mai modeste, se pronunţă pentru lăcriţa de plumb, unde găseşte răspunsul afirmativ al Portiei. Jesica, fiica lui Shylok, îndrăgostită de Lorenzo, un tânăr creştin, fuge cu el, luând o bună parte din averea evreului în aur şi bijuterii în timp ce acesta se găsea invitat la cină la Antonio. Durerea lui Shylok e foarte mare atât pentru pierderea bunurilor materiale luate de fiica-sa, dar mai ales pentru legătura amoroasă dintre ea şi un creştin. Această durere e compensată, de ştirile ce le primeşte despre naufragiul suferit de corăbiile lui Antonio, prin care acesta este distrus din punct de vedere financiar, fiind declarat falit şi deci în imposibilitate de a-şi respecta angajamentul faţă de el. El îşi mărturiseşte în sinagogă hotărârea sa, de a lua funtul de carne vie din trupul lui Antonio, dând astfel urii sale un caracter sacru naţional şi imuabil.

Judecata are loc într-un tribunal în faţa dogelui Veneţiei. Toate apelurile la mila şi la restituirea datoriei dublată sau triplată rămân fără rezultat. El se prezintă în faţa instanţei cu un cuţit şi un cântar cu două talere să-şi ia funtul de carne vie. Dogele pretinde ca judecarea acestui caz să fie efectuată de învăţatul Dr. Belario. Acesta fiind bolnav, recomandă printr-o scrisoare ca în locul său să judece acest caz, tânărul doctor de Roma, Baltazar ca fiind jurist de o înţelepciune excepţională şi care de fapt este Portia.

Astfel intră în instanţă Portia în robă de magistrat şi machiată încât nimeni din cei cunoscuţi nu o recunosc. Ea este însoţită de camerista sa Nerisa, travestită şi ea în grefier şi astfel începe procesul. Procesul conform angajamentului, decurge favorabil lui Shylok, până în momentul când acesta vrea să procedeze la tăierea funtului de carne când Portia îi atrage atenţia că dacă în această operaţie va curge o picătură din sângele unui creştin, toată avearea sa va fi confiscată de Statul venetian. Deasemeni, dacă nu măsoară exact un funt, viaţa sa este la discreţia dogelui Veneţiei.

Faţă de mersul dramatic al lucrurilor, situaţia se termină printr-un happy-end, prin renunţarea evreului la pretenţiile sale. Shakespeare dă un deznodământ uman situaţiei, punând astfel în valoare legea echităţii şi nu cea a răzbunării prin "măsură contra măsură". În perioada interbelică s-a jucat pe scena românească "Negustătorul din Veneţia", rolul lui Shylok fiind interpretat de George Vraca. Astăzi această operă a lui Shakespeare a devenit tabu. Nu se mai joacă pe vreo scenă şi nici nu e prezentată pe vreun ecran. Evreii, spre deosebire de epoca lui Richard Inimă de Leu care nu le-a permis să intre în catedrală la încoronarea sa ca rege, sau de cea elisabetană în care Shakespeare scrie opera sa, astăzi sunt o forţă datorită bogăţiilor ce le deţin. Rămâne de văzut cum vor şti să folosească această poziţie dominantă în politica mondială fără a trezi adversităţi violente.

Traducătorii